

Sygn. akt IV CSK 280/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. G. i małoletniego J. L.
przeciwko P. [...] SA w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie powołali się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 3-4) na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2, 3 i 4 k.p.c. Żadna z tych przesłanek nie wystąpiła jednak w sprawie.

Zarzut nieważności postępowania odwoławczego, uzasadniony orzekaniem przez Sąd Apelacyjny w zakresie prawomocnie osądzonym, nie okazał się trafny. Wbrew stanowisku skarżących, Sąd II instancji, orzekając w pkt. I a) i b) sentencji swego wyroku, zmienił wyrok Sądu I instancji w punktach 1) i 4) w ten sposób, że obniżył zasądzone w nich kwoty zadośćuczynienia na rzecz każdego z dwojga powodów wskutek uznania, że kwotą stanowiącą odpowiednią sumę zadośćuczynienia jest kwota 130.000 zł (s. 19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) na rzecz każdego z powodów. W konsekwencji uznania za odpowiednią niższej sumy zadośćuczynienia, aniżeli przyjęta przez Sąd I instancji, Sąd odwoławczy oddalił powództwo w pkt. I a) i w pkt. b) w pozostałej części.

To ostatnie rozstrzygnięcie dotyczyło jednak zaskarżonego apelacją pozwanej orzeczenia Sądu I instancji rozstrzygającego o żądaniu zadośćuczynienia, a nie odszkodowania. Roszczenie o odszkodowanie zostało bowiem prawomocnie oddalone w pkt. 7 wyroku Sądu I instancji i z oczywistych powodów nie było zaskarżone apelacją pozwanej.

W tej sytuacji zarzut nieważności postępowania nie okazał się trafny, ponieważ Sąd Apelacyjny w pkt. I a) i b) oddalił w pozostałej części powództwo ale w zakresie dochodzonej kwoty zadośćuczynienia przewyższającym sumę zadośćuczynienia, którą Sąd ten uznał za odpowiednią. Sąd Apelacyjny orzekł więc w części objętej zakresem zaskarżenia apelacją pozwanej, tj. w odniesieniu do żądania zapłaty zadośćuczynienia.

W tej sytuacji należało uznać, że skarga kasacyjna powodów nie była oczywiście uzasadniona, a to z przyczyny wadliwego wskazania na nieważność postępowania odwoławczego.

Nie wystąpiła również przesłanka potrzeby wykładni przez Sąd Najwyższy art. 446 § 4 k.c., ponieważ skarżący nie wykazali, aby wykładnia tego przepisu

stwarzała poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) sądów powszechnych. O wystąpieniu tej przesłanki nie świadczy zróżnicowanie wysokości kwot uznawanych przez sądy za odpowiednie sumy zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

es